La chanteuse francophone Ngoc Lan

Vĩnh Tùng

Ngoc Lan nous a quittés il y a 5 ans. Je ne la connais pas personnellement mais j'ai appris qu'elle était une chanteuse renommée et que les morceaux étrangers qu'elle avait interprétés étaient en majorité des chansons françaises. Peut-être était-elle ancienne d'un lycée français au Vietnam ? Comme des milliers de ses fans je trouve que sa voix est pure et cristalline, ce qui la distingue des autres chanteuses et explique son ascension fulgurante en Californie.

Native de Nha Trang, elle avait débarqué aux Etats-Unis en 1980 sous son vrai nom Thanh Lan. Après des petits boulots dont vendeuse de hamburgers, elle commençait à chanter dans les salons de thé de Orange County en 1983. C'était là qu'on lui avait changé le nom en Ngoc Lan, plus artistique et pour ne pas confondre avec une autre chanteuse ayant le même nom. Très vite elle était devenue chanteuse professionnelle très prisée du public.

En pleine ascension elle décida d'arrêter de chanter en 1993, pour finalement recommencer un an plus tard. Mais ce n'était plus comme avant car elle était atteinte d'une maladie incurable, qui finit par l'emporter en mars 2001, à l'âge de 44 ans. Ngoc Lan a laissé des centaines de chansons, dont un certain nombre en français comme "La plus belle pour aller danser", "Je suis d'accord", "Johny Johny", "Joe le taxi", "T'as le look coco"… Mais son vrai fonds de commerce réside dans les rumbas et cha-chas rythmés à la vietnamienne ainsi que les slows langoureux.

Mais lisons le vibrant témoignage ci-dessous d'un couple de fans dont la vie était fortement influencée par celle de la chanteuse. Ce témoignage écrit en anglais a été traduit en vietnamien par un certain *Nhiên*. C'est le meilleur hommage à Ngoc Lan, parmi de nombreux autres présents sur le site qui lui est consacré *iLoveNgocLan.com*

Bài viết của một người yêu mến Ngọc Lan (6/03/2006)

Vào dịp giỗ cách đây hai năm, bạn Nhất Nhị viết bài này và đã đoạt giải thượng hạng của Greatest Fan Contest. Theo Nhiên bài viết rất hay và rất có giá trị. Nhân ngày giỗ thứ năm của chị Ngọc Lan, Nhiên cố gắng chuyển ngữ nó như một nén hương dâng chị và cũng đồng thời gởi tặng các bạn khắp nơi không có cơ hội đọc được tiếng Anh. Cảm ơn chị Ngọc Lan đã cho Nhiên một ít kỷ niệm đẹp trong cuộc sống. Mong chị sẻ mãi là thấn tượng của mọi người. Cảm ơn bạn Nhất Nhị cho bài viết này.

***

Trinh thương mến,

Anh hằng định viết cảm nghĩ tại sao anh nghĩ anh là người yêu mến Ngọc Lan nhiều nhất, điều này khiến anh phải đào sâu vào tâm khảm. Những ký ức dần về đã mang anh trở lại với thời kỳ "vàng son" của tuổi trẻ, và vì em đã là một phần của thời điểm đó, anh viết lá thơ này cho em, mà phải xin lỗi trước, sẽ không được gửi đi.

Đã gần 14 năm khi anh được nghe giọng ca đó. Quả bất ngờ, giọng ca đó đã làm anh mê mẩn. Tiếng hát Ngọc Lan, ngọt ngào, đến từ cuốn cassette qua bài Cát Bụi Tình Xa. Em có nhớ không, anh chọc em vì sự ngây ngô của em, cho sự đam mê đối với "một người ca sĩ nào đó" mà em có tới một chồng cassette phải mang theo khắp mọi nơi, và cho "sự bắt buộc" anh. "Anh phải, ồ anh phải nghe Ngọc Lan". Hôm đó mình đang trên con đường đi đo áo phụ dâu cho em. Chúng mình ước ao rằng một ngày nào gần đó sẽ đến dịp của hai đứa, thề yêu, giữ, và quý mến nhau "đến trọn đời này". Sau đó em tuyên bố cùng tất cả bạn bè rằng anh đã mê Ngọc Lan sau chỉ một bài. Trong mắt em có sự chiến thắng, và trong cặp kính hồng tình yêu của anh, em giống như một thiên thần.

Thiên thần đã mở mắt (và tai) của anh đến một thiên thần khác, và tình yêu đã đến trong tức khắc.
Sau buổi giới thiệu đầu tiên đó, Ngọc Lan đã tràn nghập cuộc đời anh. Anh đã mơ rằng anh sẽ thành một "fan" lớn hơn em (có một lần anh làm em rất dận, khi anh cứ "chọc" em về việc anh có điã CD mới nhất của Ngọc Lan trước em). Anh đã ngừng tiêu tiền vào những ca sĩ khác, và hết lòng dồn lại để sưu tầm nhạc và video của Ngọc Lan. Rất là vui khi được làm tất cả những điều đó với em, khi chúng ta cùng nhảy vô với mọi người dành giựt để mua được CD hoặc cassette mới nhất của Công chúa Âm nhạc, Ngọc Lan. Lúc đó anh có việc làm tại Phoenix và chúng mình phải xa nhau. Trong những cú điện thoại dài khuya đêm, những từ yêu thương đã được xen kẻ bằng những lời sôi nổi "nghe nè". "Nghe nè…, còn cái này thì sao…" Sau đó chúng mình liền mở máy nhạc lớn hơn cho người kia được nghe theo qua đường giây điện thoại. Và khi giọng hát thiên thần tràn ngập căn gác trọ nhỏ của anh, nó cũng thoả lấp sự thương nhớ của anh đối với thiên thần kia của anh. Đó không phải là phương pháp toàn vẹn, nhưng cũng đở một phần nào. Ngay bây giờ, khi anh nhắm mắt, anh vẫn thấy căn phòng, khi những chiều hè tàn dương nhưng vẫn còn len lỏi vào mỗi góc của phòng bếp anh. Có lẽ anh đang dùng bửa cơm tối và nghe Ngọc Lan nói với anh rằng cô sẽ luôn luôn chờ anh. Hoặc có lẽ em và anh đang nói điện thoại, kể cho nhau nghe chuyện trong ngày, không bỏ sót một chi tiết nào; mỗi một việc đang xảy ra cho người này trở thành một gạch nối quan trọng cho người kia. Chúng mình vặn lớn nhạc lên khi đến một bài ca mà mình mê thích vào lúc đó, và một cuộc thảo luận dài được tiếp theo. Có lúc chúng mình bỏ hằng giờ để "phân tích" giọng ca Ngọc Lan trong một bài hát nào đó. Anh nghe em hít một hơi thở dài, "Ôi trời ơi, làm sao mà Ngọc Lan có thể lên đến nốt nhạc cao vậy?" Nhưng nói chung, thay vì bàn về kỷ thuật cao của Ngọc Lan, mình hay nói đến sự lạ lùng của giọng hát cô, sự nhiệm mầu của nó; vã nó có sự nhiệm mầu thật vì mọi người đều say mê cách điên cuồng về cô. Cuối cùng buổi nói chuyện, chúng mình thường trở lại với vấn đề hiện tại là điều mình nhớ nhau và ước rằng mình đã không phải xa nhau.

Tuy vậy, tuy xa nhau nhưng tình yêu chúng mình cho nhau còn nguyên vẹn. Đằng sau như một sợi tơ hồng thêu định mệng mình lại với nhau, là giọng hát thiên thần của Ngọc Lan nhủ với mình rằng hãy ráng vượt mọi khó khăn, đừng bỏ cuộc, nhưng ngược lại hãy giữ vững lới hứa với nhau.

Em có nhớ một cuối tuần anh khi đến Cali thăm em không? Em đã mua vé đi xem show tại Anaheim (Em nói em nuông chiều anh vì anh là một người có nhiều nhu cầu). Đó là lần đầu tiên anh được nghe Ngọc Lan trình diễn sống. Nhìn nàng đẹp tuyệt vời, như một "công chúa", có toàn quyền năng, thấy mọi việc, nhưng đồng thời vẫn mong manh như một con người, trải lòng mình ra, để lấy đẹp lòng người

đối tượng; nhưng đồng thời cũng muốn qua cách nào đó tìm được sự an ủi với sự có mặt của đối tượng mình. Lần đó không phải là lần đầu em xem nhạc sống của Ngọc Lan (đây lại một lần nữa, em đã không ngần ngại nhắc đến anh điều đó, để chứng minh rằng anh không thể nào là "fan" số một của Ngọc Lan). Sau chương trình anh nhận thấy có nỗi buồn trên mặt em, một nét mặt của một tiếc nuối hoặt tuyệt vọng. Em lo cho Ngọc Lan, vì qua tin đồn em có nghe điều gì không vui về sức khỏe của cô. Thiên thần của chúng ta cuối cuộc cũng vẫn chỉ là một con người, và chính vì bịnh tình có thể làm cô gục ngã đã khiến em không ngủ và nhiều đêm cô đơn trên điện thoại.

Tạm gác ưu tư qua một bên, chúng mình tiếp tục cuộc đua xem ai có được nhiều CD và cassette nhất. Thật không uổng công khi sự cố gắng của anh đã khiến anh trở thành sự ghanh ghét của cộng đồng Việt Nam tại Phoenix. Nhất người sưu tầm lão luyện, Nhất người "Fan" số một. Những bạn bè thì có thể nghe và chiêm ngưỡng những chồng nhạc của anh, nhưng anh không bao giờ rời với bất cứ một CD hoặc cassette nào. Không ai có thể biết chắc chắn được, em biết không, tốt hơn hết là nên keo kiệt, còn hơn rộng rãi rồi rốt cuộc bị lạc mất một vài CD. Anh đồng thời cũng sợ thua em và điều đó không thể xẩy ra được. Anh phải cho thiên thần này của anh biết rằng anh có hết tất cả những nhạc mới nhất của thiên thần kia. Điều đó trở thành một đam mê như cuồng dại của anh, và đến năm 1998 khi Ngọc Lan tuyên bố ngưng hát, anh đã sưu tầm được gần 700 bài, từ cũ nhất đến mới nhất. Có những bài em có mà anh không có và ngược lại, có bài anh có mà em không có. Cuối cùng chúng mình giúp đở nhau để làm thành trọn bộ của nhau, và trong lúc chúng ta khi chưa bị "triệu chứng rụt rè" trước sự tuyên bố của Ngọc Lan, em là người đã nhận biết có "điềm gì không may" về tin này.

Khi anh bắt đầu có "triệu chứng rụt rè" khoảng một năm sau, chúng ta cũng chia tay. Nhìn lại anh dám nói rằng đó là tại vì thiên thần của chúng ta không còn với chúng ta, đan thêu sợi tơ hồng để giữ chúng ta lại với nhau. Lúc đó, chỉ còn hai chúng ta, dần xa nhau, không còn điều để nói với nhau…

Anh vật vã với cuộc đời khi không còn hai thiên thần của anh (tuy vậy giọng của một thiên thần vẫn tràn ngập những khoảng trống của căn gác trọ anh). Em biết không khi chia tay cùng người nào, không ai muốn nhắc về người đó, và giọng hát Ngọc Lan là lời nhắc không ngừng. Dù vậy, anh vẫn nghe đi nghe lại nhạc cô ta, và giọng hát của cô đã mang đến cho anh niềm an ủi. Cô nói với anh, "Em hết lòng yêu anh… Trong mắt em anh là tất cả…," cô tiếp theo, "Và con tim đã vui trở lại." Thay vì chạy xa kỷ niệm của hai đứa, anh nghe nhạc, coi video cũ, và mỉm cười với tất cả những kỷ niệm đẹp mà giòng nhạc của cô nhắc lại. Những bài hát về thiên thần của anh, bài hát về tình yêu, bài hát về những cuộc chia tay ngọt đắng… Những bài đó dạy cho anh đừng hối tiếc, cho điều gì đã xẩy ra, anh biết trong thời gian ngắn đó anh và em đã chia sẻ cùng nhau nhiều kỷ niệm hơn bao người khác trong cả cuộc đời. Anh không thể, và không nỡ, bỏ thiên thần này khi thiên thần kia xa vắng trong cuộc đời anh. Chính trong lúc đó Ngọc Lan đã mang cho anh ý nghĩa trong cuộc sống vô vị này, và như thế, anh tin, đúng thời điểm đó, anh đã trở thành Người Ngưỡng Mộ Thật và Trung Kiên nhất của Ngọc Lan. Vâng, Thật và Trung Kiên Nhất. Anh vẫn sưu tầm những bài nhạc anh còn thiếu, và anh chỉ còn riêng mình để đua. Dần dần anh tự nhủ, anh sẽ có bộ nhạc của Ngọc Lan trọn vẹn nhất. Dù vậy, ngay cả bây giờ, anh vẫn không chắc rằng anh có hết mọi bài (bộ sưu tầm của anh gồm 694 bài), nhưng anh nghĩ rằng anh đã đến "Siêu" đẳng, giống như đai đen của "người sưu tầm nhạc Ngọc Lan"! Có một lần anh nói với một người bạn rằng anh như một "Trương Tam Phong" của thế giới âm nhạc Ngọc Lan, anh ta nhìn anh lại với ánh mắt thương xót. Anh nghỉ anh ta muốn hét lên, "Nhất ơi, mày tỉnh lại đi." Hay có lẻ đó là cái nhìn ghen ghét, khi anh ta biết rằng anh ta không bao giờ có thể theo kịp anh, một người có toàn bộ CD & cassettes gốc, và với một phần tài sản không ít bỏ ra cho thiên thần của mình.

Như anh nhắc phần trên, năm 1999 anh bắt đầu có những triệu chứng rụt rè. Anh có, nếu không tất cả, thì gần như tất cả bài nhạc của cô, nhưng anh cần thấy thiên thần của anh, anh cần biết xem cô ta thế nào. Anh nghĩ nếu cô không sao thì thế giới của anh sẽ được hoàn chỉnh. Vì vậy anh liên lạc với em. Anh cố không gượng ép và giữ cuộc đối thoại của hai chúng ta tự nhiên. Em lúc đó chỉ còn là bạn của anh, nhưng em không thể nào biết được em là mạch sống của anh trong thời điểm tráng lệ lấp đầy bởi Ngọc Lan. Chúng ta nói một đoạn dài. Em nói em vẫn còn mua được những tranh hình mới của Ngọc Lan, vẫn còn nghe nhạc của cô và đang ráng tìm tất cả những tin về cô. Em nghe nói Ngọc Lan sắp trở lại sân khấu trong một ngày gần đây. Em hứa sẽ cho anh biết ngay nếu em nhận được một tin gì.

Khi em gọi anh trong năm 2001 để nói với anh rằng, "Ôi Trời ơi, xin đến ngay, Ngọc Lan mất rồi. Xin đến, ồ xin đừng chập trễ …" anh tưởng đó là những câu nói đùa tàn nhẫn mà em định bày ra cho anh. Bầu trời như sụp xuống. Anh cảm buồn nôn. Bước ra ngoài trong ánh nắng dận dữ của Phoenix, anh không thở được. Ngực anh thắt lại và mặt anh như không còn máu. Óc anh cũng có lẽ thiếu tất cả những dinh dưởng, vì anh choáng váng. Anh phải ngồi xuống, lấy lại bình tỉnh, cũng phải tự vấu lấy mình để quả quyết rằng đây không phải là cơn ác mộng. Ôi anh ước gì tất cả chỉ là một cơn mơ…

Nam Cali một lần nữa trở thành nhân chứng làm chứng cho hai chúng mình níu chặt nhau để nương tựa. Em, một người suốt đời mến mộ Ngọc Lan, đã yêu cô ngay từ những bước đầu khiêm nhường của cô (Có lần em hảnh diện nói với anh rằng em là người "khám phá" ra Ngọc Lan.) Anh, một người "điên cuồng" về Ngọc Lan, không biết chính mình đã trở thành một thính giả chân thành đến khi những đĩa nhạc đã lấp ngập tủ kệ mình (Em có lần nhận xét rằng anh như một người nghiện mà sự đam mê của hắn đã lén đến cho đến khi hắn không còn tự chủ và không còn một chút khả năng kháng cự.) Giọng hát truyền cảm, thiên thần, và rất quyến rũ một lần nữa tràn nơi công cộng nhưng lần này là ở một nghĩa trang. Trong một đám tang ảm đạm, anh nghỉ đến sự cay đắng như điều bị ai tát vào mặt. Một căn bịnh nan y gần như không bao giờ có trong người Á Đông đã tấn công vào một tài năng được yêu mến nhất từ xưa tới nay. Anh sôi lên, và cơn nóng tràn lên tự trong mình. Em nhìn anh, hoang mang, "Nhất có sao không?" Anh nhận biết lúc đó anh đã không để ý đến em. Bây giờ thiên thần này của anh đã đi rồi, anh muốn biết rằng thiên thần kia của anh có sao không. Thoáng nhìn em anh biết em không yên, nhưng em không muốn rời nghĩa trang, em không muốn rời Ngọc Lan, cho đến khi tàn cuộc. Chúng ta đến và nói đôi lời yên ủi với song thân của Ngọc Lan. Họ nói những điều chân tình, nhưng chết lặng vì thương tiếc. Chúng ta về nhưng vẫn còn nắm chặt nhau. Nhiều tháng sau, em hỏi cãm giác của anh trong ngày đó. Anh nói rằng nó giống như một phần thân đã bị tách đi, rời khỏi thân mình anh, để cho anh trống vắng, kiệt quệ, không còn sức. Nhưng lạ là những cảm giác anh đã có: tê người, chóng mặt, thiếu hơi, v.v… không thể so sánh được với nỗi buồn dần đến với anh trong những ngày tháng sau. Đối với anh, sự nhận biết về sự mất mát đến từng lúc, đến khi cõi buồn, giống như một loại cây, đã đâm rễ trong tâm trí anh.

Có người trên mạng này dùng một từ rất hay: sầu muộn. Điều đó tả về anh, sau 2001. "Cô đơn", "lạc loài", và "không tình yêu" là cảm giác của anh. Anh vẫn còn nghe những bài ca của Ngọc Lan. Từ máy MP3 của anh, cô ta vẫn thúc đẩy, "Yêu nhau đi…" Ngày sẽ đến khi anh sẽ tìm được một tình yêu làm thế giới anh đúng trở lại. Bây giờ anh hài lòng với cuộc sống hiện tại trong niềm mong nhớ không được mãn nguyện. Thật, anh đâu có sự lựa chọn.
Ngày kia một người bạn cũ của hai đứa cho biết rằng em vẫn còn nghe nhạc của Ngọc Lan. Khi viết những dòng này, anh dám mơ rằng anh là người yêu mến Ngọc Lan nhất, nhưng thật trong tâm khảm, anh phải nhường "ngôi" này lại cho em. Em là người đã yêu Ngọc Lan hơn 20 năm, người mà sẵn sàng thế mạng mình để cứu cô, em là người yêu mến Ngọc Lan nhiều nhất. Viết bài này cho em, gởi người yêu mến Ngọc Lan trong im lặng.

Thương tặng Ngọc Lan và Trinh,
"You two rocked my world"
Posted by Nhien Nguyen .

Merci à www.ilovengoclan.com de nous avoir autorisé à reproduire ce texte.